RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
11. juli 2000 *

I sag T-268/99,

Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France (FNAB), Paris (Frankrig),

Syndicat européen des transformateurs et distributeurs de produits de l'agriculture biologique (Setrab), Paris,

Est Distribution Biogam SARL, Château-Salins (Frankrig),

ved advokat D. Leermakers, Bruxelles og Luxembourg, og solicitor C. Hatton, og med valgt adresse i Luxembourg hos De Meester og Oostvogels, 5, place du Théâtre,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved F. Anton og J. Monteiro, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos

* Processprog: fransk.

generaldirektør A. Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1804/1999 af 19. juli 1999 om indføjelse af bestemmelser om animalsk produktion i forordning (EØF) nr. 2092/91 af 24. juni 1991 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 222, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Sagsøgerne

1 Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France (FNAB) er en sammenslutning, hvis medlemmer er »brancheforeninger, forbund af brancheforeninger eller producentorganisationer, bestående af økologiske landbrugere fra alle franske regioner« (artikel 1 i FNAB's vedtægter). FNAB består af mere end 20 regionale sammenslutninger af økologiske landbrugere, hvorved den repræsenterer 70% af de økologiske producenter i Frankrig.

2 Syndicat européen des transformateurs et distributeurs de produits de l'agriculture biologique (Setrab) er »en sammenslutning af producenter samt forarbejdere og forhandlere af produkter inden for økologisk landbrugsvirksomhed« (Setrab's vedtægter, artikel 4). Sammenslutningens formål er bl.a. at fremme de værdier, som er knyttet til økologisk landbrug (Setrab's vedtægter, artikel 4 og 5). Setrab har mere end 70 tilsluttede.

3 Est Distribution Biogam (herefter »Biogam«) er et selskab, der har været hjemmehørende i Lorraine siden 1975 og har til formål at »købe, forarbejde, oplagre, transportere og distribuere landbrugsprodukter eller produkter, der hidrører fra landbruget, navnlig sådanne, som stammer fra økologisk landbrug« (artikel 2 i Biogam's vedtægter). Disse produkter omfatter bl.a. økologisk ost og yoghurt, der sælges under varemærket Biogam.

Faktiske omstændigheder

4 I henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91 af 24. juni 1991 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 198, s. 1) er det kun tilladt at markedsføre landbrugsprodukter og levnedsmidler med henvisning til den økologiske produktionsmetode, såfremt de er fremstillet efter de bestemmelser om produktion, som er fastsat i forordningen. Forordning nr. 2092/91 fandt udelukkende anvendelse på vegetabilske produkter og produkter af vegetabilsk oprindelse.

5 Anvendelsesområdet for forordning nr. 2092/91 er blevet udvidet ved Rådets forordning (EF) nr. 1804/1999 af 19. juli 1999 om indføjelse af bestemmelser om animalsk produktion i forordning (EØF) nr. 2092/91 (EFT L 222, s. 1).

6 Forordning nr. 2092/91 finder herefter anvendelse på fremstilling af produkter af såvel vegetabilsk som animalsk oprindelse. Angivelser i mærkningen, reklamen eller handelsdokumenterne, der af forbrugeren betragtes som en henvisning til økologisk produktionsmetode, er i henhold til forordning nr. 2092/91 forbeholdt produkter, der er fremstillet i overensstemmelse med den nævnte forordning.

7 I artikel 2 i forordning nr. 2092/91, som ændret, bestemmes:

»I denne forordning anses et produkt for at være forsynet med angivelser, der henviser til den økologiske produktionsmetode, når produktet, dets ingredienser eller fodermidler i mærkningen, reklamen eller handelsdokumenterne er beskrevet med angivelser, der normalt anvendes i hver enkelt medlemsstat, og som lader

køberen formode, at produktet, dets ingredienser eller fodermidler er fremstillet efter de i artikel 6 anførte produktionsregler og navnlig med følgende betegnelser eller gængse deraf afledte ord (såsom bio, øko osv.) eller forkortelser, alene eller sammensat, medmindre disse ikke anvendes for landbrugsprodukter i levnedsmidler eller fodermidler eller tydeligvis ikke har nogen forbindelse med produktionsmetoden:

[...]

— på dansk: økologisk

[...]«

— på fransk: biologique

[...]

8 Rådet fandt det nødvendigt at fastsætte en overgangsperiode »for at give varemærkeindehavere mulighed for at tilpasse deres produktion til kravene til økologisk landbrug [...]« (27. betragtning til forordning nr. 1804/1999).

9 Således fastsættes det i artikel 1, stk. 7, i forordning nr. 1804/1999 (herefter »den anfægtede bestemmelse«):

»I artikel 5 [i forordning nr. 2092/91] indsættes følgende stykke:

'3a. Uanset stk. 1, 2 og 3 kan varemærker, der er forsynet med en angivelse som omhandlet i artikel 2, fortsat benyttes indtil den 1. juli 2006 i mærkning af og reklame for produkter, der ikke opfylder denne forordning, såfremt:

— varemærket er ansøgt registreret inden den 22. juli 1991 — i Finland, Østrig og Sverige inden den 1. januar 1995 — og er i overensstemmelse med Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT L 40, s. 1, som ændret ved beslutning 92/10/EØF (EFT L 6, s. 35)), og

— varemærket altid er forsynet med en tydelig, fremtrædende og letlæselig angivelse af, at produkterne ikke er fremstillet i overensstemmelse med økologisk produktionsmetode som fastsat i denne forordning'.«

10 Sagsøgerne har gjort gældende, at produkter, der kaldes »øko«, selv om de ikke hidrører fra økologisk landbrug, som følge af den anfægtede bestemmelse, i forbrugernes øjne bliver substituerende produkter i forhold til de rigtige økologiske produkter. Den anfægtede bestemmelse åbner således adgang til at tilrane sig kunder, der køber økologiske produkter.

Retsforhandlinger og parternes påstande

11 Under disse omstændigheder har sagsøgerne ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. november 1999 anlagt nærværende sag.

12 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling, og sagsøgerne gives medhold.

— Det fastslås, at undtagelsen i artikel 1, stk. 7, i Rådets forordning nr. 1804/99 kan udskilles og må annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

13 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 21. januar 2000 har Rådet påstået sagen afvist i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement.

14 I formalitetsindsigelsen har Rådet nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 Sagsøgerne har den 3. april 2000 afgivet indlæg om afvisningspåstanden.

16 Ved begæringer indleveret til Rettens Justitskontor den 26. april, den 28. april og den 16. maj 2000 har det spanske selskab Danone SA, det franske selskab Compagnie Gervais Danone og det spanske selskab CLESA SA søgt tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstand. Ved begæringer indleveret til Rettens Justitskontor den 5. juli 2000 har Kommissionen og det tyske selskab SKW Biosystems GmbH ligeledes søgt tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstand.

Formaliteten

17 I medfør af procesreglementets artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om formalitetsindsigelsen, medmindre Retten bestemmer andet. Retten (Tredje

Afdeling) finder den foreliggende sag tilstrækkeligt oplyst af sagens akter og bestemmer, at det er ufornødent at indlede den mundtlige forhandling.

Parternes argumenter

18 Rådet har påstået sagen afvist, dels på grund af den anfægtede bestemmelses karakter, dels fordi sagsøgerne ikke er individuelt berørt.

19 For det første har Rådet henvist til, at den anfægtede bestemmelse er almengyldig. Ifølge Rådet finder den anvendelse på objektivt bestemte situationer og har til formål at have retsvirkninger for generelt og abstrakt fastlagte persongrupper (Rettens dom af 10.7.1996, sag T-482/93, Weber mod Kommissionen, Sml. II, s. 609).

20 Rådet har for det andet påpeget, at sagsøgerne ikke er individuelt berørt. Rådet har angående Biogam gjort gældende, at selv om det antages, at den anfægtede bestemmelse fremmer en kundeafgang fra dette selskab til fordel for Danone, er Biogam i samme situation som enhver anden producent, der forarbejder og distribuerer produkter, der er fremstillet i overensstemmelse med en økologisk produktionsmetode. Angående FNAB og Setrab har Rådet understreget, at de ikke kan påberåbe sig at være forhandlingspartnere, der er påvirket af den anfægtede bestemmelse. Forordning nr. 1804/1999 blev forhandlet i Rådet og vedtaget dér, således at sagsøgerne ikke kan hævde at have deltaget i dens udarbejdelse. De kan derfor ikke individualiseres som følge af påvirkningen af deres interesser (dom af 2.2.1988, forenede sager 67/85, 68/85 og 70/85, Van der

Kooy m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 219, præmis 21-24). I øvrigt kan FNAB og Setrab ikke påberåbe sig at handle på vegne af deres medlemmer, som selv ville have haft søgsmålsret (Rettens dom af 6.7.1995, forenede sager T-447/93, T-448/93 og T-449/93, AITEC m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1971, præmis 62). Rådet forklarer herved, at den anfægtede bestemmelse ikke berører medlemmerne af FNAB og Setrab på grund af visse for dem særlige egenskaber eller en faktisk situation, som adskiller dem fra alle andre (Domstolens dom af 15.2.1996, sag C-209/94 P, Buralux m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 615, præmis 25, og Rettens dom af 17.6.1998, sag T-135/96, UEAPME mod Rådet, Sml. II, s. 2335). Den omstændighed, at et medlem af FNAB eller Setrab er konkurrent til Danone, bringer det ikke i en særlig faktisk situation, som adskiller det fra alle andre.

21 Endelig har Rådet anført, at såfremt det ikke havde indføjet den i den anfægtede bestemmelse indeholdte undtagelse, ville de erhvervsdrivende, der markedsfører produkter under mærker som »bio« og »øko«, som ikke er i overensstemmelse med forskrifterne i forordning nr. 2092/91, ganske afgjort have anlagt sag til prøvelse af forordning nr. 1804/1999 (Domstolens dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853).

22 Sagsøgerne bestrider Rådets synspunkt og gør gældende, at søgsmålet kan antages til realitetsbehandling.

23 For det første har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede bestemmelse udgør en individuel foranstaltning, der kan udskilles i forhold til de øvrige bestemmelser i forordning nr. 1804/1999, hvis normative karakter sagsøgerne ikke bestrider. Den anfægtede bestemmelse vedrører kun producenter af animalske levnedsmidler, der ikke er fremstillet efter en økologisk produktionsmetode, og som markedsføres under et mærke, der er registreret inden den 22. juli 1991, og som indeholder udtrykkene »bio« eller »biologisk«. Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at en bestemmelse, der er udfærdiget som en almengyldig retsakt, men individuelt berører visse erhvervsdrivende på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation,

der adskiller dem fra alle andre, skal sidestilles med en individuel foranstaltning (dommen i sagen Codorniu mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 21, dommens præmis 19, og Rettens dom af 27.4.1995, sag T-435/93, ASPEC m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1281, præmis 70).

24 Sagsøgerne er af den opfattelse, at alene Danone i alle medlemsstaterne drager fordel af den anfægtede bestemmelse. Under alle omstændigheder er det eneste varemærke, der i Frankrig i øjeblikket anvendes for ikke økologiske produkter under anvendelse af udtrykket bio, og som fremkalder forestillingen om økologisk landbrug, varemærket »Bio Danone«, der anvendes ved salg af yoghurt. Varemærket er registreret under nr. 1749028, indleveret til INPI (det franske institut for industrielle ejendomsrettigheder) den 2. september 1987 og er blevet fornyet den 26. august 1997. Dette er det eneste varemærke, der drager fordel af undtagelsen i den anfægtede bestemmelse.

25 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at de er individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse. De har anført, at i medfør af dekret 94-1212 af 26. september 1994, der er udstedt med henblik på anvendelse af fødevareloven på den økologiske produktionsmetode for landbrugsprodukter samt oplysning herom på landbrugsprodukter og levnedsmidler (*Journal officiel de la République française* af 31.12.1994, s. 19026), er det i Frankrig ikke tilladt at anvende udtrykket »bio« som betegnelse for produkter — uanset om de er af vegetabilsk eller animalsk oprindelse — der ikke er fremstillet efter en økologisk produktionsmetode. I øvrigt kunne et varemærke, der anvender udtrykket bio til at betegne sådanne produkter, allerede før vedtagelsen af forordning nr. 1804/1999 erklæres ugyldigt, eftersom det i artikel 3, litra g), i direktiv 89/104 bestemmes, at »varemærker, som er egnet til at vildlede offentligheden«, er ugyldige. Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede bestemmelse — idet den lovliggør markedsføringen af ikke økologiske produkter under et klart vildledende varemærke, som indeholder udtrykket »bio« — udelukker den hidtidige mulighed for producenter af økologiske produkter for, på grundlag af direktiv 89/104 eller den franske lovgivning, at træffe foranstaltninger over for de producenter, hvis produkter indtil da var blevet markedsført i strid med ovennævnte fællesskabsretlige og nationale bestemmelser. Sagsøgerne hævder videre, at den omstændighed, at de pludseligt og uventet har mistet den retsbeskyttelse, som de har haft en berettiget forventning om, udgør en særlig omstændighed som omhandlet i Domstolens dom af 10. december 1969 i sagen Eridania m.fl. mod

Kommissionen (forenede sager 10/68 og 18/68, Sml. 1969, s. 117, org.ref.: Rec. s. 459), der individualiserer dem i forhold til alle andre erhvervsdrivende.

26 Sagsøgerne har fremhævet, at rigtige økologiske yoghurter og yoghurter af varemærket »Bio« i forbrugernes øjne er fuldstændig substituerbare. Således berører den anfægtede bestemmelse individuelt de erhvervsdrivende, som er aktive på markedet for økologiske produkter, og som skades af Danone's illoyale konkurrence, der er lovliggjort ved den anfægtede bestemmelse.

27 Sagsøgerne har, under henvisning til Rettens dom af 24. marts 1994 i sagen Air France mod Kommissionen (sag T-/93, Sml. II, s. 121) og dommen i sagen ASPEC m.fl. mod Kommissionen (nævnt i præmis 23), påpeget, at en virksomhed, hvis stilling på markedet påvirkes på grund af, at der vedtages en beslutning rettet til en konkurrerende virksomhed, er individuelt berørt af den pågældende beslutning. Det samme gør sig gældende for en forening, der repræsenterer interesser hos virksomheder, hvis konkurrencemæssige stilling påvirkes således. En forening, der repræsenterer interesser hos virksomheder, der er umiddelbart og individuelt berørt af en omtvistet retsakt, har ligeledes søgsmålskompetence med henblik på prøvelse af den pågældende retsakt (Rettens dom af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Vereniging van Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, og dommen i sagen AITEC m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 20).

28 Imidlertid er den situation, Biogam samt medlemmerne af FNAB og Setrab befinder sig i, kendetegnet ved, at disse virksomheder inden vedtagelsen af forordning nr. 1804/1999 nød beskyttelse af deres økologiske produkter af animalsk eller vegetabilsk oprindelse, og at de havde baseret alle deres udviklingstiltag på, at denne beskyttelse var sikker. Som følge af vedtagelsen af den anfægtede bestemmelse blev disse virksomheders konkurrencemæssige stilling svækket væsentligt i forhold til deres direkte konkurrent, Danone, eftersom undtagelsen i den anfægtede bestemmelse truede salget af deres økologiske

yoghurter. Heraf følger, at Biogam som producent og FNAB og Setrab som organer, der repræsenterer deres medlemmers interesser, er individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse.

29 Sagsøgerne har bemærket, at Rådet har anerkendt, at Danone har kompetence til at anlægge sag til prøvelse af forordning nr. 1804/1999. Sagsøgerne bør så meget desto mere tilkendes samme ret, eftersom de er de eneste, hvis retsstilling har lidt skade som følge af vedtagelsen af den anfægtede bestemmelse.

30 Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at FNAB er individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse, da dets stilling som forhandlingspartner er blevet påvirket (Domstolens dom i sagen Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, Domstolens dom af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, og Rettens dom af 19.5.1994, sag T-465/93, Consorzio gruppo di azione locale »Murgia Messapica« mod Kommissionen, Sml. II, s. 361). De henviser i denne forbindelse til, at FNAB aktivt har deltaget i hele tilblivelsesproceduren for forordning nr. 1804/1999. FNAB havde af det franske landbrugsministerium fået til opgave at »overvåge og forsvare ordningen for 'økologisk landbrug' (opfølgning og forslag)«. Sagsøgerne henviser, med henblik på at understrege FNAB's rolle ved udarbejdelsen af forordning nr. 1804/1999, til mødereferaterne af 10. marts og 5. maj 1999 fra styringsudvalgene for »lov-overvågning«. FNAB har desuden tilstillet fællesskabsmyndighederne rapporter og forslag til forordning. Sagsøgerne anfører navnlig rapporten »Contribution des agriculteurs biologiques français au projet de règlement européen pour les productions animales en agriculture biologique« (de franske økologiske landbrugeres bidrag til forslaget om en EF-forordning om animalsk produktion i økologisk landbrug).

31 For det tredje har sagsøgerne gjort gældende, at de ligeledes er umiddelbart berørt, som forudsat i artikel 230, stk. 4, EF, af den anfægtede bestemmelse, hvorfor alle betingelserne for at antage sagen til realitetsbehandling er til stede.

Rettens bemærkninger

32 Det fremgår af fast retspraksis (jf. Rettens kendelse af 30.9.1997, sag T-122/96, Federolio mod Kommissionen, Sml. II, s. 1559, præmis 50 og 51, og af 29.4.1999, sag T-120/98, Alce mod Kommissionen, Sml. II, s. 1395, præmis 17), at artikel 230, stk. 4, EF giver private ret til at anfægte enhver beslutning, som, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, berører dem umiddelbart og individuelt. Formålet med denne bestemmelse er især at forhindre, at fællesskabsinstitutionerne blot ved at vælge forordningsformen kan afskære en privat fra at indgive et søgsmål mod en beslutning, som berører ham umiddelbart og individuelt, og således at præcisere, at valget af form ikke kan ændre en retsakts karakter (jf. Domstolens dom af 17.6.1980, forenede sager 789/79, 790/79, Calpak og Società Emiliana Lavorazione Frutta mod Kommissionen, Sml. s. 1949, præmis 7, og Rettens kendelse af 28.10.1993, sag T-476/93, FRSEA et FNSEA mod Rådet, Sml. II, s. 1187, præmis 19). Det fremgår ligeledes af fast retspraksis, at afgørelsen af, hvorvidt der foreligger en forordning eller en beslutning, beror på, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ej (jf. bl.a. Domstolens dom af 6.10.1982, sag 307/81, Alusuisse Italia mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463, præmis 8).

33 Retten skal således først fastslå karakteren af den anfægtede bestemmelse.

34 Det må bemærkes, at forordning nr. 1804/1999 ændrer forordning nr. 2092/91 for at lade animalsk produktion være omfattet heraf. Forordning nr. 1804/1999 indeholder bestemmelser af almengyldig karakter, der finder anvendelse på samtlige berørte erhvervsdrivende, og som bl.a. vedrører produkter af animalsk oprindelse, der er fremstillet efter en økologisk produktionsmetode.

35 Det følger heraf, at forordning nr. 1804/1999 som følge af sin almengyldighed har retsanordnende karakter og ikke er en beslutning som omhandlet i artikel 249 EF.

36 Sagsøgerne hævder imidlertid, at den anfægtede bestemmelse er en individuel beslutning, eftersom alene én virksomhed kan drage fordel af den undtagelse, der er indeholdt i denne bestemmelse.

37 Det bemærkes, at den anfægtede bestemmelse indeholder en midlertidig undtagelse til det princip, at kun produkter, der er fremstillet efter den økologiske produktionsmetode i henhold til forordning nr. 2092/91 kan forsynes med angivelser, som henviser hertil. Undtagelsen, der finder anvendelse indtil den 1. juli 2006, tillader således at anvende varemærker, der er forsynet med sådanne angivelser, men som ikke er fremstillet i henhold til de ovennævnte regler, for at indehaverne af disse varemærker kan bringe deres produktion i overensstemmelse med kravene til økologisk landbrug. For at hindre enhver forvirring af forbrugerne fastsættes det udtrykkeligt i den anfægtede bestemmelse, at de pågældende varemærker altid skal være forsynet med en »tydelig, fremtrædende og letlæselig angivelse af, at produkterne ikke er fremstillet i overensstemmelse med økologisk produktionsmetode som fastsat i [forordning nr. 2092/91]«. Desuden kan kun varemærker, der er søgt registreret, inden forordning nr. 2092/91 trådte i kraft, og som er i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 89/104, drage fordel af undtagelsen ifølge den anfægtede bestemmelse.

38 Det må således fastslås, at den anfægtede bestemmelse finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for en gruppe varemærkeindehavere beskrevet generelt og abstrakt. Under disse omstændigheder skal den midlertidige undtagelse anses for at indgå som et led i de pågældende bestemmelser som helhed og dermed for omfattet af deres generelle karakter (jf. i denne retning Domstolens dom af 11.7.1968, sag 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt GmbH mod Rådet, Sml. 1968, s. 531, org.ref.: Rec. s. 595, på s. 605, af 18.1.1979, forenede sager 103/78-109/78, Usines de Beaufort, Sml. s. 17, præmis 15-19, og af 29.6.1993, sag C-298/89, Gibraltar mod Rådet, Sml. I, s. 3605, præmis 18-23).

39 Hvad angår sagsøgernes argument om, at alene Danone kan drage fordel af undtagelsen efter den anfægtede bestemmelse, bemærkes, at en retsakt ikke

mister sin retsanordnende karakter, fordi det er muligt at fastlægge identiteten af de retssubjekter, som den finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive faktiske eller retlige omstændigheder, som er fastlagt i akten, og som er relevante i forhold til dens formål (dommen i sagen Codorniu mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 21, dommens præmis 18, og Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 65). I øvrigt er anbringendet støttet på en urigtig opfattelse af de faktiske omstændigheder. For det første fremgår det af de dokumenter, der er anført som bilag 25d til indlægget vedrørende formalitetsindsigelsen, at der var andre selskaber i Frankrig, der, inden forordning nr. 2092/91 trådte i kraft, havde ladet registrere varemærker, som i lighed med varemærket »Bio Danone« kan anvendes for animalske levnedsmidler, der ikke er fremstillet efter en økologisk produktionsmetode. Således lod selskabet Pierre Fabre Cosmétique varemærket »Bio-Lancyl« registrere for bl.a. følgende produkter: kød, kødekstrakt, æg, mælk og andre mejeriprodukter. Selskabet Société annonéenne de produits de régime Odo-Sapro lod varemærket »Bio Cereal« registrere for levnedsmidler. Tilsvarende lod selskabet Société diététique du Comté varemærket »Bio jolie« registerere for mælkeholdige drikkevarer, kødekstrakt, kødsky og konserveret kød. Endvidere fremgår det af CLESA SA's interventionsbegæring, at dette selskab for sine varemærker »Bioclesa«, »Byoclesa«, »Clesabio« og »Bio CLESA«, som selskabet bl.a. har ladet registerere for mejeriprodukter, også drager fordel af undtagelsen ifølge den anfægtede bestemmelse.

40 Det må derfor konkluderes, at den anfægtede bestemmelse er omfattet af den generelle karakter af de øvrige bestemmelser i forordning nr. 1804/1999.

41 Retten finder det imidlertid påkrævet at efterprøve, om sagsøgerne, på trods af den anfægtede bestemmelses almengyldighed, alligevel kan anses for at være umiddelbart og individuelt berørt heraf. En retsakts almengyldighed udelukker nemlig ikke for så vidt, at visse fysiske eller juridiske personer kan være umiddelbart og individuelt berørt af den (jf. dommen i sagen Codorniu mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 21, dommens præmis 19, dommen i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 39, dommens præmis 66, og dommen i sagen Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 27, dommens præmis 50).

42 Hvad for det første angår spørgsmålet, om sagsøgerne er individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse, bemærkes, at fysiske og juridiske personer kun kan anses for at være individuelt berørt af en almengyldig bestemmelse, såfremt den pågældende bestemmelse rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre (dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, kendelsen i sagen Federolio mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 32, kendelsens præmis 59, og kendelsen i sagen Alce mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 32, kendelsens præmis 19).

43 Herom har sagsøgerne gjort gældende, at den anfægtede bestemmelse berører Biogam individuelt på grund af, at den stærkt svækker selskabets konkurrencemæssige stilling på markedet for økologiske landbrugsprodukter. Hvad angår FNAB og Setrab er disse individuelt berørt, eftersom de repræsenterer deres medlemmers interesser, der, som følge af den anfægtede bestemmelses anvendelse, ligeledes er udsat for illoyal konkurrence.

44 Med hensyn til FNAB og Setrab skal der henvises til fast retspraksis, hvorefter sammenslutninger er søgsmålskompetente, når sammenslutningen repræsenterer interesser hos virksomheder, som selv ville være søgsmålskompetente (dommen i sagen Exporteurs in Levende Varkers m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 27, dommens præmis 64, Rettens kendelse i sagen Federolio mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 32, kendelsens præmis 61, og Rettens kendelse af 23.11.1999, sag T-173/98, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. II, s. 3357, præmis 47).

45 Sagsøgerne har imidlertid ikke godtgjort, at Biogam samt medlemmerne af FNAB og Setrab rammes af den anfægtede bestemmelse på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre.

46 Det bemærkes for det første, at sagsøgerne har gjort gældende, at den omstændighed, at den anfægtede bestemmelse lovliggør salg af Danone's produkter under varemærket »Bio«, påvirker deres konkurrencemæssige stilling væsentligt, eftersom yoghurter af varemærket »Bio« i forbrugernes øjne er fuldstændig substituerbare med yoghurter, der er fremstillet efter en økologisk produktionsmetode.

47 Det er imidlertid ikke bestridt, at Danone allerede før vedtagelsen af forordning nr. 1804/1999 solgte yoghurt under varemærket »Bio«. Den anfægtede bestemmelse opretholder blot denne situation indtil senest den 1. juli 2006. I øvrigt bemærkes, at den anfægtede bestemmelse fastsætter, at »varemærket altid [skal være] forsynet med en tydelig, fremtrædende og letlæselig angivelse af, at produkterne ikke er fremstillet i overensstemmelse med økologisk produktionsmetode som fastsat i [forordning nr. 2092/91]« (jf. præmis 9 ovenfor). Imidlertid kan denne forpligtelse fjerne eller i det mindste begrænse den påståede illoyale konkurrence, som sagsøgerne før vedtagelsen af den anfægtede bestemmelse var udsat for fra Danone's side.

48 Under disse omstændigheder kan det ikke tiltrædes, at den anfægtede bestemmelse har svækket sagsøgernes eller deres medlemmers konkurrencemæssige stilling.

49 Hertil kommer, at selv om den anfægtede bestemmelse havde påvirket sagsøgernes eller deres medlemmers konkurrencemæssige stilling væsentligt, ville denne omstændighed ikke kunne adskille dem fra alle andre aktive deltagere på markedet for økologiske produkter. Den anfægtede bestemmelse vedrører kun Biogam samt FNAB's og Setrab's medlemmer på grund af deres objektive status som aktive erhvervsdrivende på dette marked på samme måde som alle andre aktive EF-erhvervsdrivende på nævnte marked.

50 Endvidere kan sagsøgerne ikke med føje gøre gældende, at den anfægtede bestemmelse i strid med direktiv 89/104 lovliggør markedsføringen af produkter, der ikke er fremstillet efter en økologisk produktionsmetode, under et varemærke, som henviser til en sådan produktionsmetode. Den anfægtede bestem-

melse (jf. præmis 9 ovenfor) fastsætter, at de erhvervsdrivende for ikke økologiske produkter midlertidigt fortsat kan anvende et sådant eksisterende varemærke på betingelse af, at dette varemærke »er i overensstemmelse med første direktiv 89/104«. I øvrigt er der, som det allerede er anført i præmis 9, 37 og 47, i den anfægtede bestemmelse fastsat foranstaltninger for at hindre, at forbrugerne forvirres.

51 Hvad angår argumentet om, at den anfægtede bestemmelse har lovliggjort en praksis, som Danone har udøvet i strid med den fra 1994 gældende franske lovgivning, rejser den omstændighed, at registreringen af varemærket »Bio Danone« den 26. august 1997 er blevet fornyet for Frankrig (jf. bilag 25e i indlægget vedrørende formalitetsindsigelsen), tvivl om holdbarheden af dette argument.

52 Under alle omstændigheder må det antages, at selv om den anfægtede bestemmelse havde lovliggjort en praksis, som er forbudt i henhold fællesskabsretten eller nationale bestemmelser, ville en sådan omstændighed ikke kunne individualisere sagsøgerne som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF. Det skal atter fastslås, at den anfægtede bestemmelse under disse omstændigheder kun ville vedrøre Biogam samt FNAB's og Setrab's medlemmer på grund af deres objektive status som aktive erhvervsdrivende på markedet for produkter, der er fremstillet efter en økologisk produktionsmetode, på samme måde som alle andre aktive EF-erhvervsdrivende på nævnte marked.

53 Endelig må det undersøges, om FNAB, på grund af sin stilling som forhandlingspartner, er individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse.

54 Ifølge fast retspraksis (dommen i sagen Van der Kooy m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 20, dommens præmis 21-24, dommen i sagen CIRFS m.fl. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 30, dommens præmis 28, 29 og 30, kendelsen i sagen Federolio mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 32, kendelsens præmis 61, og kendelsen i sagen Unión de Pequeños Agricultores

mod Rådet, nævnt ovenfor i præmis 44, kendelsens præmis 47 og 54) har en sammenslutning søgsmålskompetence, når sammenslutningen er individualiseret på grund af, at dens stilling som forhandlingspartner blev påvirket af den retsakt, der påstås annulleret.

55 Det må imidlertid konstateres, at forordning nr. 1804/1999 er blevet udarbejdet og vedtaget af Rådet på forslag fra Kommissionen samt efter høring af Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg. Selv om FNAB har tilstillet fællesskabsmyndighederne og de franske myndigheder rapporter under den procedure, der førte til vedtagelsen af forordningen, kan alene fællesskabs-institutionerne anses for at have deltaget i denne procedure. Det af sagsøgerne anførte gør det kun muligt at udlede, at FNAB af de franske myndigheder er blevet anset for tilstrækkelig repræsentativ for interesserne hos landbrugere, der i Frankrig dyrker økologisk landbrug, til, på et tidspunkt og i et omfang under proceduren, som det er umuligt at fastlægge, at være medbestemmende i den franske delegation, som udtalte sig i Rådet.

56 Under disse omstændigheder forkastes sagsøgernes argument om, at FNAB's stilling som forhandlingspartner er blevet påvirket af den anfægtede bestemmelse.

57 Det følger af ovenstående betragtninger, at sagsøgerne ikke kan anses for at være individuelt berørt af den anfægtede bestemmelse. Da sagsøgerne ikke opfylder nogen af formalitetsbetingelserne i artikel 230, stk. 4, EF, er det ufornødent tillige at undersøge, om de er umiddelbart berørt af denne bestemmelse.

58 Herefter vil sagen være at afvise, uden at det er nødvendigt at træffe afgørelse om interventionsbegæringerne.

Sagens omkostninger

59 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, pålægges de, ud over at bære deres egne omkostninger, at betale Rådets omkostninger i overensstemmelse med Rådets påstand herom.

60 I medfør af procesreglementets artikel 87, stk. 4 og 6, pålægges Kommissionen, Danone SA, Compagnie Gervais Danone, CLESA SA, og SKW Biosystems GmbH som intervenienter at bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

RETTEN (Tredje Afdeling)

for ret:

1) Sagen afvises.

2) Det er ufornødent at træffe afgørelse om de af Kommissionen, Danone SA, Compagnie Gervais Danone, CLESA SA og SKW Biosystems GmbH indgivne begæringer om intervention.

3) **Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger.**

4) **Kommissionen, Danone SA, Compagnie Gervais Danone, CLESA SA og SKW Biosystems GmbH, der har indgivet begæringer om intervention, bærer deres egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 11. juli 2000.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand